No. 117. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 29 September.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

RUSLAND.

St. PETERSBURG, den 16. September. Onze dagbladen deelen slechts enkele bijzonderheden mede over den loop der cholera van Astrakan naar Saraton. In het dorp Kalmyzki Bazar, 7 wersten boven Astrakan, stierf eerst de lama aan de cholera, waardoor de Kalmukken vol schrik zieken en gestorvenen verlieten. De ziekte maakte op het platte land slechts langzame vorderingen, doch volgt met des te meer spoed de streken langs de rivieren. Verzuim van den noodigen leefregel in eten en drinken, vooral het gebruik van meloenen en versche vruchten, blijkt uiterst schadelijk te zijn; de geneeskundige behandeling heeft geen beter gevolg dan vroeger, de specifieke middelen zijn tot nog toe niet gevonden. Volgens de nieuwste berigten is de ziekte den 31. Augustus op een schip, dat te Kertsch in quarantaine lag, uitgebroken en den 23. in Karsk; in Tiflis schijnt zij te hebben opgehouden.

DUITSCHLAND.

— De voornaamste Poolsche dames te Posen en in andere steden van het groothertogdom Posen, hebben afstand gedaan van hare versierselen, welke zij verkoopen ten behoeve van de arme Poolsche staatsgevangenen te Berlijn en derzelver familie.

ENGELAND.

— Te Tipperary (Ierland) hebben 4000 pachters eene vergadering gehouden en een eedgespan gevormd, om zich tegen de onregtvaardige afpersingen en knevelarijen der eigenaars te verzetten.

— Te New-York heeft men zeer merkwaardige proeven genomen met den electrischen telegraaph, ten einde het verschil van de lengte der ligging tusschen New-York, Philadelphia en Washington te bepalen. Bij deze gelegenheid zijn twee belangrijke punten gebleken: ten eerste, dat men door middel van den electrischen telegraaph met die ruim 300 mijlen van elkander zijn verwijderd als of zij in eene kamer bij elkander waren: en ten tweede, dat de tijd, welken de electrieke vloeistof noodig heeft om den weg af te leggen van New-York naar Washington, zijnde een afstand van 734 mijlen, zulk een onbegrijpelijk klein gedeelte eener seconde is, dat de naauwkeurigste waarnemer niet bij magte is dat deel te bepalen.

FRANKRIJK.

— Mej. *de Luzy* is sinds eenige dagen niet meer buiten acces. Een weinig tijds geleden had zij bij den kanselier eene memorie ter harer regtvaardiging ingediend, welke verzonden was naar den regter ter instructie, die zich voortaan met hare zaak zal bezig houden. Zij wandelt nu, op dezelfde uren als de overige gevangenen, op de plaats der conciergerie. Men verzekert overigens, dat zij weldra zal worden in vrijheid gesteld.

— De « zeven doodzonden," waarmede *Eugène Sue* sinds twee jaren het publiek bedreigt, zullen nu eindelijk, tegen het einde van October, in de *Constitutionel* het licht beginnen te zien, en wel niet als een roman, maar als zeven op zichzelve staande romans. Elke doodzonde maakt een roman uit: hopen wij slechts, dat niet elke roman eene doodzonde tegen den goeden smaak worde. De namen der doodzonden, met betrekking tot de romans, zijn: De hoogmoed, de onkuischheid, de luiheid, de gulzigheid, de nijd de gierigheid en de toorn. De eerste dezer romans, *de hoogmoed of de hertogin*, zal drie deelen beslaan.

BELGIE.

— De correctionele regtbank van Brussel heeft tot eene maand gevangenzitting en 500 frs. boete verwezen *Frans Joris*, omdat hij op den 18. Augustus te Brussel, door bedriegelijke middelen, de prijzen der aardappelen heeft doen rijzen. De veroordeelde was reeds bij voorraad in hechtenis genomen.

— In de meeste gemeenten van de beide Vlaanderen is de aardappel-oogst zeer voldoende uitgevallen, op sommige plaatsen zelfs overvloedig. De ziekte heeft weinig schade aangerigt en was op verre na zoo hevig niet als in de beide vorige jaren. De vruchten, vooral de appelen, zijn in grooten getale gewassen.

NEDERLANDEN.

ROTTERDAM, den 24. September. Men leest in het *Handelsblad* dat de stedelijke geneeskundige commissie alhier acht chirurgijns in regten zal vervolgen wegens het voorschrijven van inwendige middelen. Daar men het als eene groote vraag beschouwd, in hoe verre het chirurgijns vrijstaat inwendige middelen voorteschrijven, ziet men met belangstelling deze vervolging te gemoet. Zonder twijfel zal men insgelijks eerstdaags vernemen, dat een aantal med. doct. vervolgd zullen worden wegens het uitoefenen van heelkundige praktijk, die daartoe niet geregtigd zijn.

UTRECHT, den 24. September. Als eene bijdrage tot de beschouwing van den tegenwoordige toestand der volksverlichting, vooral ten platten lande, worden wij verzocht te melden, dat in eene streek van dit gewest, aan Zuid-Holland grenzende, en in de naburige streken van laatstgemeld gewest, ter genezing van zieken, bij herhaling de hulp wordt ingeroepen van *zevende* en van *veertiende zonen*, die eene geheimzinnige wonderdadige geneeskracht worden geacht te bezitten, en zich verledigen die uit te oefenen. Ook in eene andere streek van ons gewest treft men nog lieden aan, die ten behoeve van menschen en beesten de koorts wonderdadig, zonder geneesmiddel *afnemen*, of gelijk dit heet, *ophangen*; ook zijn er die kreupele paarden beweren te kunnen genezen, eenvoudig door die te *belezen*, namelijk door geheimzinnige teekenen (het afnemen van den hoed, enz.) en het prevelen van onverstaanbare woorden, ja zelfs zonder de arme dieren te zien, door den enkelen *wil* — somwijlen, hoewel niet altoos, wordt door die zoogenaamde toovenaars geëischt dat men vooraf verklare aan hunne belezingkracht geloof te hechten.

— Ten deele nog hier aan eene soort van [illegible] kunnen wij stellig verzekeren, dat personen, die als volkomen geloofwaardig en zeer verlicht bekend staan, ons meer dan éénmaal verklaard hebben, dat hun werkelijk voorbeelden bekend zijn van zoodanige, geheimzinnige, genezingen, niet alleen ten opzigte van sommige soorten van kreupelheid bij paarden, maar zelfs nog onlangs van althans ééne genezing van een ongemak aan den voet van een aanzienlijken verlicht man. (*U. A.*)

KAMPEN, den 25. September. Heden in den vroegen morgen overleed alhier, na eene langdurige verzwakking, de heer *Jacobus van Wyk Rz.*, broeder der Orde van den Nederl. Leeuw, in den ouderdom van 66 jaren. 's Mans verdiensten in 't vak van opvoeding en onderwijs zijn te over bekend, om ze hier in 't breede te vermelden.

DEVENTER, den 24. September. Het vonnis der arrondissements-regtbank alhier, van 27. julij jl. waarbij de grutter en winkelier *H. J. van Wyke*, hier ter stede, is veroordeeld tot zes maanden gevangenisstraf, eene geldboete van *f* 50 en in de kosten, wegens het veilen en verkoopen van meel, met ruim 15 pCt. krijtwit vervalscht, is 18. Sept. door het prov. geregtshof van Overijssel, in hooger beroep, *in allen deele bevestigd.*

VLISSINGEN, den 28. September. Uit goede bron vernemen wij, dat bij Besluit van Z. M. van den 11. dezer, No. 93, zijn goedgekeurd de statuten eener Naamlooze Vennootschap, onder den titel van Nederlandsche Zieken- en Begravenis-maatschappij, te 's Gravenhage gevestigd, en waarbij dezelve voor een zeer aanzienlijk kapitaal en reserve-fonds wordt gewaarborgd, waardoor deze Maatschappij de eenigste in dit Rijk is welke door Z. M. den Koning is goedgekeurd, en den leden op eene zekere wijze een aanzienlijk kapitaal tot waarborg aanbiedt.

Daar door deze Maatschappij ook alhier gelegenheid tot deelneming is gegeven, achten wij het niet ondienstig, onze stadgenooten op deze zoo nuttige als soliede inrigting, welke zoo geheel aan haar doel beantwoordt, opmerkzaam te maken; niet alleen dat men door het betalen eener geringe wekelijksche contributie zich eene fatsoenlijke begrafenis bezorgt, maar zij verzekert ook den leden, zoo wel voor zich zelven als voor hunne huisgenooten, bij alle voorkomende ziekten, eene zindelijke en spoedige geneeskundige bediening; wordende bovendien aan de leden, naar verkiezing, bij ziekte, eene wekelijksche toelage in geld uitbetaald.

— In de *Politieke Bydragen* vindt men eenen brief van den heer mr. *C. L. Schüller* tot Peursum aan het kiezers collegie te Utrecht, waarin deze heer, onder betuiging zijner vrijzinnige beginselen, zich aanbeveeld, als candidaat voor de plaats in den raad, die binnen weinige dagen staat vervuld te worden. Wij vermelden deze nieuwigheid als een ons verblijdend teeken des tijds, want ofschoon, gelijk de heer *Schüller* zelf zegt, zijne kans van gekozen te worden slechts klein is, kunnen wij niet anders dan beamen het voornemen van dien heer, om voor deze openlijke candidatuur een voorbeeld te willen geven van hetgeen hij (en wij met hem) in ons vaderland wenschelijk acht.

— De redacteur van *de Tyd* verzekerd dat zijn tijdschrift door 50,000 personen gelezen wordt, wel geteld.

Hij had, om nog meer indruk te maken, moeten zeggen: *de Tyd* wordt door 100,000 oogen gelezen, — uitgezonderd de eenöogigen, maar bij zulk een groot cijfer kan dat verschil niet in aanmerking komen.

Of hij had moeten zeggen: *de Tyd* wordt door 250,000 vingers doorbladert.

Dat men doet moet men goed doen, zelfs kwakzalverij.

(*Asmodée.*)

— De societeit *Momus* te Maastricht heeft een *Champagne-glas*, hoog 2 el en 15 duim present gekregen, en zou nu plan hebben hetzelve een' hoog personage in den Haag op hare beurt cadeau te doen.

INGEZONDEN STUKKEN.

JEROBEAM.

Een Verhaal.

Op een heeten zomerdag verliet de schoone, jeugdige en krachtvolle Ephraït, Jerobeam, het volkrijke en magtige *Jerusalem.* Hij ontvlood de heilige stad met hare priesters, levitenscharen, propheten en hare joelende, zingende, offerende, dankende, loovende en godvervelende menigte. In nieuwen dos getooid ijlde hij naar buiten, naar het vrije veld, in Gods schoone natuur. Jerobeam's borst gloeide van vaderlandsliefde, en wrok tegen tyrannie, had reeds diepen wortel in zijn jeugdig hart geschoten; hier kon hij vrijer ademen, hier mogt hij zich meer ongehinderd aan het bepeinzen zijner geliefkoosde, vaste droombeelden overgeven. Met den tred eens Adonis wandelde hij voort, maar de schaduw van Jerusalems trotsche torenspitsen vervolgde zijne schreden. Het fiere hofgebouw, met zoo veel pracht en luister opgetrokken, waar overdaad, wellust, verkwisting en ongebondenheid achter vermeende wijsheid en ongeregtigheid zetelden, waar 's volks gesmede banden al naauwer en enger werden toegehaald, van waar men het arme, onnoozele land tot dank- en bidstonden riep, terwijl men zelfs van God en volk ver verwijderd was; dat hofgebouw, met alle zijne aangedane ingewanden en uitwerpselen spookte den wandelaar voor het aangezigt; en die Jehovahs tempel, dat met 's volks bloed en zweet gebouwde roem- en kunstgewrocht voor tijdgenoot en nakomelingschap, binnen welks wanden de vreemdeling nimmer gebeden stortte, maar wel schatten roofde en zich met het dierbare bloed der burgeren drenkte, hoe vele afkeuring verdiende het niet in Jerobeams oogen! Hij vervolgde zijn onbepaalden weg, peinsde over de oud vaderlijke zeden, toen geen trap naar Gods altaar leiden, geen ijzer den outersteen beroeren mogt; toen het vaderland, met afwisselend geluk, onder wijze en heldhaftige regenten bloeide en warsch was van het koningschap! De vermetelheid der

---

GESCHIEDENIS VAN EEN DIEF.

(Vervolg van onze vorige.

Deze kamer was vrij groot en werd verlicht door twee ramen, met traliën voorzien, die bovendien van buiten nog met scherp gepunt ijzeren haken bezet waren: eene voorzorg, waartoe hem ongetwijfeld de gevaren en het wantrouwen geleid hadden, aan het beroep, dat hij uitoefende, verbonden. Op den achtergrond was, in eene ruime alkoof, het bed, met groene gordijnen; tusschen de beide ramen eene kleine boekenkast van kersenboomenhout, behoorlijk geboend en blinkende; bij dit kasje eene ronde schrijftafel, bedekt met een kleed, dat op verscheidene plaatsen met een pennemes doorsneden was, en waarop verschillende papieren in behoorlijke orde verspreid lagen; midden in de kamer, op een eikenhouten voetstuk, een van die koperen komfoors, die men daar coupe noemt. Bovendien hing er voor ieder raam eene geel katoenen gordijn, en, regts en links, langs den muur, stonden twee matten leuningstoelen en zes gewone, behoorlijk gerangschikt.

Toen Bastien de deur achter zich gesloten had, nam hij een van de twee leuningstoelen, bood den anderen Sylvio aan en beiden zetteden zich voor het raam. Vervolgens nam hij eenige bladjes tabak, rolde die zeer kunstig met de toppen zijner vingers, op de knie, in een stuk papier, en voor hij nu de aldus gemaakte cigarette aanstak, zeide hij op een achteloozen toon:

- Zoo gij niets tegen de lucht van sigaren hebt, ga ik wat rooken tot dat het avondeten gereed is. Gij kunt u intusschen thuis beschouwen. Neem de boeken van hunne plaats, doorsnuffelt de papieren en de landkaarten, doe alles, wat gij wilt, want daar zult gij mij pleizier meê doen en dan kunt gij mij naderhand uwe opmerkingen mededeelen, daar wij heden avond bij het vuur nog wat te zamen zullen kouten.

Tot eenig antwoord zag Sylvio hem aan op eene wijze, die zijne groote verbazing over het zoo letterkundige en vreemdzame, huiselijke leven van den bandiet te kennen gaf; en eindelijk, niet langer in staat zijne gevoelens voor hem te verbergen, zeide hij op een gedwongen toon tot hem:

- De lucht van sigaren is mij in geenen deele hinderlijk, mijnheer Bastien; maar..... vergeef mij, bid ik u, zoo het eene onbescheidenheid is... Zijn al deze boeken uw eigendom?

- Wel zeker! antwoordde Bastien, alle; op mijn woord! ik heb er geen van gestolen!

- En leest gij er dikwijls in?

- Niet zoo dikwijls als ik wel zou wenschen, maar toch nu en dan.

- En ook deze zelfs! hernam Sylvio terwijl hij een Homerus en een Horatius van een der plankjes nam.

- Ik ben juist niet zeer bedreven in de taal van Homerus, hernam Bastien eenigzins schertsender wijze; maar wat Horatius betreft, *Quintus Horatius Flaccus*! zeide hij deftig en op iedere lettergreep drukkende, kan ik u zonder grootspraak verzekeren, dien lees en vertaal ik voor de vuist... Gij glimlacht! Gelooft gij mij niet! ... Welnu dan! opgelet: ik reciteer:

Pastor quum traheret per freta navibus
Idaeis Helenen, etc.

En zich nu gemakkelijk op den stoel zettende, reciteerde hij deze geheele ode, met zulk eene welluidende stembuiging, dat men hem voor een volmaakten latinist kon houden.

- Wat zegt gij daarvan? .... Dit verwondert u, niet waar? hernam hij ademscheppende en nu en dan kleine rookwolken uitblazende, maar ik zie dat dit nog niet genoeg voor u is, en dat uwe verbeelding, uw gezond verstand ver van voldaan zijn..... Gij komt van B...., hebt gij mij gezegd, en zijt een der leerlingen van het Gymnasium: herinner u nu eens goed. Hebt gij niet, bij menige gelegenheid, door uwe professoren, een zekeren kostganger dier inrigting, Antonin Lamie genaamd, hooren aanhalen als den roem hunner school, als de tijpe van een scholier, die in niets anders behagen schept, dan in de studie en zijne onderwijzers genoegen te doen?

- Ja, inderdaad, antwoordde Sylvio; maar sedert verleden jaar wordt er in het geheel niet meer van gesproken.

- De drommel! dat geloof ik wel; en het is ook zeer natuurlijk! hernam Bastien; die Antonin Lamie is sedert dien tijd zeer veranderd.

- Zoo! en hoe weet gij dat?

- Als iemand het weet, dunkt mij, moet ik het zijn.

- Hoe dat?

grooten, [illegible] onbillijkheid der vorsten, de laauwheid der onderdanen, het hoogverraad van deze, de trouweloosheid der troonen, de slaafsche gedweeheid der menschen; God, noodlot, voorzienigheid en vergelding doorliepen beurteling zijn' geest, toen eensklaps de klagende stem, het noodgeschrei eener vrouw, het oor des peinzenden jongelings trof. Hoe, riep hij met verbazing uit, TIRZA! gij de weleer zoo bloeijende, schoone TIRZA, het beminnelijke meisje, de dankbare dochter, de teederlievende echtgenoot, de zorgzame moeder, de gastvrije, werkzame, brave en hooggeschatte vrouw, gij in dien toestand, zonder verblijf, kleed of voedsel! TIRZA wat is u wedervaren?

De hand Gods, JEROBEAM, antwoorde TIRZA, rust zwaar op mij, arme vrouw, en bijna zonk zij, van behoefte en vermoeijenis uitgeput, ter aarde neder. JEROBEAM ondersteunde haar, geleidde de ongelukkige paar een in de nabijheid gelegen landhoeve, welke zich voor JEROBEAMS goedgastvrij voor TIRZA ontsloot. Zij stilde haren honger, bevredigde haren dorst en verhaalde haren weldoener de volgende lotgevallen:

« Mijn echtgenoot, sprak TIRZA, de brave ISASCHAR, werd, te midden van zijn werkzaam en voor mij en mijne twee jonge dochters zoo nuttig en onmisbaar leven, door de trawanten van koning DAVID, zoo het heette op bevel van JEHOVAH, aan zijn diep getroffen huisgezin ontrukt, om bij het opbouwen des tempels, heerendienst te doen. ISASCHAR bezweek onder de vermoeijenissen van dezen langdurigen en buitengewonen arbeid, en zijn dood stortte ons in diepen rouw, helaas! een voorbode van hetgeen ons later wachtte. Het gedwongene afzijn mijns echtgenoots had bereids een merkelijken achteruitgang in onze bedrijvigheid en kostwinning veroorzaakt, zijn overlijden stortte mij in een poel van uitkomstlooze zorgen neder. Mijne omstandigheden werden hoe langer hoe bedenkelijker, mijne weinige goederen smolten als sneeuw voor zonneschijn, en eindelijk bleef mij niets meer over dan een stulp en een stuk grond in de nabijheid van *Kefargnani*, waar ik met mijne twee ouderlooze dochters, een os en een ezel en het weinige dat ik nog meer bezit, nu vier jaar geleden onder Gods bescherming, henen trok. Eenige dagen na onze aankomst maakten wij toebereidselen ons aan den veldarbeid te begeven, en dit geschiedde ook werkelijk; maar naauwelijks waren mijne dieren voor den ploeg gespannen, of URIEL, een dweepzieke priester, die de geheele landstreek bespiedde en onder kerkdwang hield, verbood mij, in naam van God en de overheid, met een' os en een' ezel te gelijk, veldarbeid te verrigten. Wij waren wel genoodzaakt den arbeid te staken. Ik maakte den ezel tot geld, trachtte mij met den os te behelpen, en bezaaide mijn land met verschillende zaden, ten einde onderscheidene soorten van veldvruchten en granen te winnen. De hatelijke URIEL, dien zulks was verklikt, kwam mij andermaal vermanen, mij naar het Godsbevel te gedragen, dat het vermengen van zaad op een en denzelfden akker verbiedt. Ik gehoorzaamde JEHOVAH's wet, en behouwde mijn land met koorn; middelerwijl was mijn os onder den arbeid ter neder gezegen. Toen mijne ongelukkige dochters met mij de vruchten wilden inhalen, eischte de vermetele priester, in JEHOVAH's naam, tienden van den schralen oogst en tienden van de tienden, gelastte mij tevens de hoeken van mijn grond, naar aangewezen maat, ongemaaid — en een aantal schoven en halmen op het land te laten. Ik onderwierp mij, maar werd hoe langer hoe armer; eindelijk verkochten wij het land, dat wij toch niet [illegible] ken aan, om ons met hunne wol te dekken en met hunne melk te voeden. Toen wij de schapen geschoren hadden, ontnam de wreede URIEL ons, in JEHOVAH's naam, de wol, zeggende dat de wol der eerstelingen des priesters wettelijk eigendom was. Op zekeren dag waren wij bezig een der schapen te slagten, ten einde, daar wij geen ander voedsel hadden en sedert eenigen tijd honger leden, ons aan het vleesch te verkwikken; URIEL betrapte ons op de daad, hij eischte schouder-, buik- en andere stukken, die hem van regtswege zouden toekomen. Mijne dochters en ik bezwoeren den hebzuchtigen priester, voor dit maal van zijne eisschen af te zien en ons ongelukkige vrouwen niet tot het uiterste te brengen; wij smeekten liefde en erbarmen van hem af, doch te vergeefs, de verharde en het nemen gewende priester, nam de wet in de hand en den naam van JEHOVAH op de lippen, en verklaarde zijn eisch te laten gelden; een zijner huurlingen sloeg de roofzieke hand aan het laatste goed eener arme weduwe met hare telgen; de gramschap overmande mij, ik voer hevig tegen den boosaardigen URIEL uit; ik beduide hem dat JEHOVAH, de schepper en regeerder der wereld, geen welbehagen heeft in het plunderen van onnoozele, weerlooze wezens; dat men hem het beste met deugd-betrachten, pligtvervullen en edele daden — maar met geene schouder- of vetstukken diende, of daarmede eer of hulde bragt; ik wierp hem te gemoet, dat al hetgeen er ter neder geschreven was, dat met de grootheid en de verhevenheid Gods en het geluk der menschen strijdt, niets dan valschheid, menschenverdichtsel en onzin ware, dat Gods liefde onbegrensd, en hij daarentegen een booswicht, een onderdrukker, een Godverloochenaar was; ik zeide hem al hetgeen de wanhoop mij ingaf; mijne kinderen weenden, hunne tranen wakkerden het vuur mijner wanhoop aan, ik sprak het *anathema* over het geslagte en de andere schapen uit; maar naauwelijks waren de woorden over mijne lippen, of URIEL greep naar de levende en doode have, in zegepraal uitdonderende: *al hetgeen waarover de banvloek uitgesproken is, behoort den Heere!* Nu nam de schelm hetgeen ons restte en liet ons allen in ellende en reddeloosheid achter. Nood, armoede, honger, gebrek en allerlei ontberingen hadden wij sedert dien tijd te torschen! Mijne dochters zijn niet meer! en ik zelf, goede JEROBEAM, ben, zoo als gij ziet, het levende toonbeeld mijner eigene ellende! Zoo rooven zij onder den dekmantel der eer, zoo schudden zij de armoede uit, achter het momgezigt der godsdienst!»

Ja TIRZA, gij hebt gelijk, zoo rooven en plunderen zij onder den mantel der eer en achter het masker der godsdienstigheid! Die priesters van BAAL en THAMUS! Die onverlaten, die stokebranden, die onheilstichters, die booswichten en heiligschenners, die vredebrekers, zelfzuchtigen en ondermijners van den vrede en het heil der maatschappijen! dat arglistige, baatzuchtige en roofgierige priesterdom, met de wet in de hand, JEHOVAH op de lippen en den zwarten gelddnivel in het bedorven hart, dat vader tegen zoon opzet, man tegen vrouw verbittert, dat welige zaden van verdeeldheid strooit om heerschappij uit te oefenen, om volken in de poelen der burgeroorlogen te storten en landen in lichte, laaije vlammen te zetten! die heerschzuchtigen en nietswaardigen! En de vorsten der aarde, welke deze verworpelingen in hun midden dulden, *sprak* JEROBEAM, die hen beschermen, beweldadigen en bewierooken, die hen tot middel bezigen om 's volks gulden vrijheid te fnuiken, en de handen des onderdaans in kluisters te slaan! O, vorsten der aarde, *sprak* JEROBEAM, is dat aan uwe roeping beantwoorden, is dat uwe hooge taak vervullen! Hoe verre zijn de vorsten beneden de majesteit van den troon gezonken, *sprak* JEROBEAM, die het uitschudden en uitmergelen hunner volken zien, en daarbij wreed en hardnekkig blijven! Zij zijn de geessels der wereld, *sprak* JEROBEAM, en zullen eenmaal de doelwitten van Gods gramschap zijn; en waartoe zullen dan de schatten dienen, die zij van hunne onwaardige vaderen erfden en welke zij zelf, door ongeregte handelingen, hebben vergroot en opgehoopt. Als troonen en altaren ontaarden en verbasteren, *sprak* JEROBEAM, dan schudt het land op zijne vesten; de vuurvlammen der omwentelingen zullen weldra uitbreken en dood en verderf verspreiden! Verdwijn, o, vermeende heiligheid, gij vernis der aardsche troonen! *riep* JEROBEAM *in geestverrukking uit*, weg gij beguichelende glans der opperste hemelmagt, waarmede die troonen zich omgeven! weg met het klatergoud waarmede zij zich sieren en tooijen! *sprak* JEROBEAM; en eensklaps rukte eene mannelijke en krachtvolle hand hem den nieuwen, schoonen mantel van den hals; het was zijn vertrouweling, zijn boezemvriend, de profeet AGIJA; hij scheurde den mantel in tien flarden. Zoo, spreekt de Eeuwige, zeide de profeet, wordt ieder rijk verscheurd en verdeeld, waar ongeregtheid geduld en de belangen der volken met voeten getreden worden!

MENGELINGEN.

De Koningin van Madagascar.

Op het eiland Madagascar is, volgens berigt, dezer dagen, een opstand uitgebroken, aan welks hoofd zich bevond ANAKA-SOULI, neef van den vorigen koning RADAMA, een der uitstekendste mannen van het land. De oorzaak der zamenzwering was vooral gelegen in den haat van het volk tegen een paar ministers, aarts-dompers en behouders, die dooven dat de Europesche beschaving daar meer en meer doet opgaan. Ondanks alle vertogen, ondanks de meest blijkbare toenemende ontevredenheid der natie, wilde de koningin RANAVALO niet toegeven. Halstarrig bleef zij weigeren, als blind voor het dreigend gevaar, de gehate ministers weg te zenden. Toen vormde zich langzamerhand de algemeene ontevredenheid tot eene zamenzwering en eindelijk brak die uit. De verbondenen, tot een leger vereenigd, met den edelen prins aan het hoofd, eischten, met de wapenen in de vuist, de herstelling hunner grieven, en daaronder de wegzending der ministers. Toen nu de koningin, met schrik, eensklaps ontwaarde hoe dreigend het gevaar was, toen de ontevredenen op het punt waren met hare troepen slaags te raken, — gaf zij eindelijk toe, om haar troon en kroon te behouden, en zond de twee gehate ministers weg.

Wat leert men weder uit deze versch gebeurde geschiedenis?

Dat de vorsten wel eens blind zijn voor de gevaren die hen dreigen.

Dat vertoogen soms niet helpen, om hen van die blindheid te genezen.

Dat een krachtiger geneesmiddel soms beter werkt.

Dat het gevaarlijk kan zijn een minister te houden tegen den wil des volks.

Dat de vorsten zich soms op den duur niet tegen dien wil kunnen verzetten, enz. enz.

Men moge toezien, en zijn voordeel doen met deze Afrikaansche historie, daar de Europesche en Nederlandsche historiën van dien aard, al te digt bij de hand schijnen te liggen. *(T. W.)*

Gesprek met een moordenaar. (1)

De geneesheer zeide tot hem: « LACENAIRE! gij zijt geen alledaagsch mensch; waarom hebt gij zulke misdaden bedreven?" — Een dag in mijn leven heb ik geweifeld tusschen zelfmoord en misdaad. — « En waarom hebt gij niet u zelven omgebragt?" — Ik achtte mij zelven meer het slagtoffer der maatschappij, dan van mij zelven te zijn. — « Zoo denken alle misdadigers." — LACENAIRE zweeg. — De geneesheer vervolgde: « En gesteld de maatschappij [illegible], waarom dan onschuldigen te vermoorden?" — Dat is waar, maar ik heb ook de onschuldigen beklaagd. — « Gij hadt dus een moordstelsel?" — Ja, ik wilde zoo mijn bestaan verzekeren. — « Hebt gij immer een genoegen bij het plegen uwer misdaden gevoeld?" — Neen! — « Dus altijd uit berekening?" — Ja. — « Hoe kondet gij alle menschelijk gevoel verstikken?" — De mensch kan wat hij wil. — « Verschrikte u de gedachte aan den dood niet?" — Volstrekt niet! Heden of morgen, door beroerte of [illegible], om het even; met het schavot heb ik een kontrakt gesloten, mijn leven behoort den beul. — « Gelooft gij, dat met het leven alles voorbij is?" — Daaraan te denken is mijne liefhebberij niet. — Hier nam hij een glas wijn en reciteerde daarbij een vers van HORATIUS.

De echtheid dezer daadzaken en omstandigheid is gewaarborgd. Hoe vreesselijk moet het gemoed bedorven zijn, waarin zulke gedachten woelen, waarbij in koele bloede de moord als middel van bestaan wordt bedreven en de dood beschouwd wordt als niets. Zulke voorbeelden levert, helaas! Frankrijk op, waar het met godsdienst en godsdienstige opleiding jammerlijk uitziet. Ons werelddeel treedt een zonderling tijdvak te gemoet; mogt het door volksverhuizingen en doelmatige verbeteringen verhoeden, dat dit tijdperk op het vreesselijkst ons overvalle!

(1) LACENAIRE was een reisbediende die meer geld verteerde dan verdiende, en te Parijs onderscheidene gruwelijke moorden had gepleegd. Zijn hoofd is onder de guillotine gevallen.

ADVERTENTIEN.

AFVAART-UREN
VAN DE STOOMBOOT
DE SCHELDE,
VARENDE TUSSCHEN
VLISSINGEN en BRESKENS.
SEPTEMBER 1847.

Van Vlissingen.

Donderdag	30,	nm.	4	ure.
OCTOBER.				
Vrijdag	1,	vm.	6	«
		nm.	4	«
Zaturdag	2,	vm.	7	«
		nm.	4½	«
Zondag	3,	vm.	7½	«
Maandag	4,	«	8	«
Dingsdag	5,	«	8½	«
Woensdag	6,	«	9½	«

Van Breskens.

Donderd.	30,	nm.	5	ure.
OCTOBER.				
Vrijdag	1,	vm.	7	«
		nm.	5	«
Zaturdag	2,	vm.	8	«
		nm.	5½	«
Zondag	3,	vm.	8½	«
Maandag	4,	«	9	«
Dingsdag	5,	«	9½	«
Woensdag	6,	«	10½	«

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 28. September. Sedert den 25. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

De IJstroom, B. Deterink, Aranjeux, graan; Delphin, A. Olsch, Salonica, olien, Martin, J. Koop, Archangel, rogge; Egile, J. Guynen, Marseille, Elisabeth, J. Patterson, Kertch, beide tarwe; Cuba, M. Jansen, Monte-Video, huiden. Koningin Elisabeth, G. Mallien, Tangarov, tarwe; Gluchaaf, W. E. Moritz, Havannah, suiker; Narova, C. L. Kofood, Narva, deelen; Venus Lilleant, T. Andersen, Gotenburg, hout; Nroge Ledaal, H. Westergaard, Odessa, tarwe; Sneren, N. Juel, Bergen, stokvisch en traan.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Nephtunis, J. Peters, stukgoed, Gibraltar; Afra, J. Nieuwenhuisen, ballast, Avontuur; the Egly, W. Stony, suiker, Corfu; Waldemar, S. F. Keinerts, Julia, H. Vriesema, beide ballast, Villa Nova; Elisabeth Maria, D. Harsen, Heding, A. Jansen, beide ballast, St Ubes; Sieka, J. W. de Groot, Marseille, Martha, O. Christensen, St. Ubes, beide ballast.

Van Vlissingen gezeild:

De jonge Charles, W. Loeff, Carolina, W. Bowlieyes, beide schapen, Londen; Dolphijn, W. van der Seyden, lijnkoeken; Wivanhoe.

– Den 27. dezer arriveerde hier ter reede Zr. Ms. Fregat de Prins van Oranje.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 4 ure.
Sluiting des avonds 8 «

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

– Om eene goede reden.

– En welke is die?

– Omdat ik veel met hem omgegaan heb, vriendjelief.

– Gij? .... Gij?

– Ja, ik! ..... ik!

– Welaan dan! zeide Sylvio, daar gij dit zoo ernstig zegt, en als ik u verstaan heb, zou ik, waarachtig, haast vooronderstellen, dat .....

– Ik die Antonin Lamic ben?

– Ja, zonder twijfel!

– Maar kondt gij dit niet raden? .... ik had u al dadelijk herkend?

– Zou het mogelijk zijn! Gij scheert immers den gek niet met mij? Gij zoudt het zijn!

– Ja, ik zelf .... Sebastien Charles Antonin Lamie staat voor uwe oogen!

– Ach, hemel! stotterde Sylvio verplet.

– Welk eene verandering! niet waar, ging Bastien voort, de fakkel van het collegie, de trots, de hoop zijner ouders en meesters, nu een dief, een vrijverklaarde! Bah! alles is gedaan, spreken wij er niet meer over ..... wat heeft mij echter in het verderf gestort? Getergde eigenliefde, eene dwaasheid .... welk een lot! Ik was reeds vroeg een wees, woonde bij eene van mijne tantes, die mij tot zich genomen had, en ik beminde haar, want hare bescherming had niets vernederends en smartelijks voor mij, en haar dierbaarste wensch was, mij hare dochter tot vrouw te geven. Nu schreef men haar op zekeren dag uit de stad, waar ik mij bij een procureur in de haarkloverij oefende, tot dat ik te Toulouse in de regten zou gepromoveerd worden, een naamlooze brief vol overdrijvingen over een voorgewenden jongenstreek, dien ik begaan had. Dadelijk daarop teregtwijzing, verwijtingen, uitbarstingen van toorn van den kant mijner tante. Ik vertrok, ten einde mij te verontschuldigen en haar gerust te stellen; ik kom te R....., een dorp niet ver hier van daan, waar mijn geheele familie woont. Ik herinner mij, dat mijne nicht zeer treurig was. Toen zij mij zag, sloeg zij de oogen neder, zij weende in stilte in een hoek. Die kwartiermeester Honoré Gervais, – een oud vriend van mijnen vader, en die mij menigmaal, toen ik nog een kind was, op zijne knieën gewiegd heeft, – was dien dag juist bij ons ten eten; hij wendde zijnen blik niet van mij af, en hij beijverde zich tusschen zijne tanden een deuntje te fluiten, dat mij bijna van woede deed stikken. « O, geduld maar een beetje," riep mijne tante op eens uit, « over drie jaar moet gij loten, deugniet; maar wees verzekerd, dat, als gij een laag nommer trekt, ik geen remplaçant voor u koopen zal." « En dan zult gij wel aanloen!" zeide Honoré Gervais tot haar, « als de kinderen los of ongehoorzaam zijn, is er niets meer geschikt om hen te verbeteren, dan de lading in twaalf tempo's en het aanlokkelijke van een soepketeltje." « O, hernam ik," over zulk een onthaal gebelgd, « het zal geen drie jaar meer duren; tot ik al die genoegens smaken zal, mijnheer Gervais, dewijl men mij dreigt, ga ik oogenblikkelijk teekenen bij het regiment jagers, waarvan het depôt te B..... in garnizoen ligt." « Ja, ga maar, mijn jongen!" zeide mijne tante tot mij ..... De gemoederen waren verhit; de twist werd heviger. Na elkander veel scherps gezegd te hebben, liep ik naar de stad, om mijn voornemen uit te voeren. Hoewel ik den vereischten ouderdom nog niet bezat, maakte men hoegenaamd geene zwarigheid. Honoré Gervais had zijnen luitenant verzocht, om aan den officier van de jagers, die met de aanwerving belast was, te zeggen, dat het van mijn kant slechts spijt van een bedorven kind was, en dat mijne verwanten, na mij, tot straf, een paar jaar onder de wapenen te hebben gelaten, eenen plaatsvervanger voor mij stellen zouden. Na verloop van zes maanden, bereenigde zich het regiment en zond men ons in garnizoen naar het noorden. Halverwege onze bestemming kreeg ik het heimwee. Ik ben gevoelig, trotsch; ik verrigtte, ik beken zulks, zeer slecht mijne dienst. Ik was haast altijd op wacht. Deze behandeling stiet mij tegen de borst. Ik kreeg een hevigen twist met een van mijne chefs, en ik deserteerde. Op deze tijding, vernemende welke noodlottige gevolgen uit mijnen misstap konden voortvloeijen, werd mijne arme nicht, die veel van mij hield, zoodanig door den schrik, dien ik haar veroorzaakte, getroffen, dat zij na verloop van eenigen tijd er aan stierf, en mijne tante, niet ten onregte over mij verontwaardigd, deed mij in hare moederlijke smart weten, dat ik haar nooit weder onder de oogen behoefde te komen. Wanhopend, zonder schuilplaats, zonder bron van bestaan, zwierf ik eenigen tijd in de bosschen en het gebergte rond, onder den naam van Bastien, en leefde ik van hetgeen de mijnwerkers en boeren mij gaven.

(Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.